

CAPÍTOL I

—**L**A MARE QUE ELS VA PARIR... —Esmolada, una veu va destacar-se en el guirigall general.

Tement-se el pitjor el Joel va alçar els ulls del portàtil que li reposava sobre els genolls. En el monitor de sortides, un «cancelado» sentenciava el seu vol amb groc intermitent.

—I ens ho diuen ara, quan fa dues hores que ens tenen aquí esperant —va cridar una dona des de l'altra banda de la sala d'embarcament—. Colla d'impresentables...

—Voo anulado e merda para os pasaxeiros —va afegir-se-li un tercer.

—Ah, no, ¡eso sí que no! —el reprengué un altre. Desconcertats, uns nens que s'empaitaven feia estona entre les rengleres de seients van aturar-se tot d'una—. En cuanto salga alguien a dar la cara, nos plantamos todos y que apechuguen. Más les vale que nos vengan con soluciones si no quieren que se les caiga el pelo. ¡Que no hay derecho!

—Iso si salen, que aquí xa só quedan as da limpeza e nós.

—En algun moment ha de venir algú a dir-nos el què, no fotem.

—Antes nos darán las uvas, ya verás.

El Joel va tornar la vista a l'ordinador per acabar d'escriure la frase que li havia quedat en suspens. Només llavors, es permeté de fer un sospir. Després de la sessió maratoniana dels tres darrers dies per tancar preus i terminis, malgrat la

reticència dels de la Citroën, només li faltava això, que ara li cancel·lessin la tornada.

—Conec un lloc on fan unes mariscades... que se li passen a un tots els mals.

Deixar passar tot un cap de setmana resultaria contraproduent per a les cadenes de fabricació. Ara que, si sortís un altre vol l'endemà... ben d'hora, encara seria a temps d'arribar a la reunió abans del tancament setmanal, i exposar-los els canvis acordats.

—La seva especialitat és el *polbo á feira*. Pop a la gallega, vaja.

Si aconseguís acabar la maleïda acta, almenys podria enviar-los-la perquè se'n fessin càrrec. Aleshores, però, la medalla se la penjaria un altre; no en tenia cap dubte. I per aquí sí que no passava...

—Què me'n dius, eh?

En apartar de nou els ulls del portàtil i girar el cap vers la veu, el Joel va trobar-se cara a cara amb una dona. Asseguda a la filera del darrere, amb el respatller a tocar del seu, l'estava mirant. A ell. Li parlava, de fet.

—Perdona?

—Que si et fa un dels millors restaurants de Vigo, o ho proposo a algú altre.

Tenia els cabells castanys tirant a clars. Llargs i ondulats només a les puntes, com un darrer intent de rebel·lia. I la mirada del mateix to exacte que la cabellera; es diria que fet a posta. El rostre, lleugerament esprimatxat, li lluïa amb una pell tan blanca que quasi semblava transparent. No quedava en ella cap vestigi de l'estiu, si és que en algun moment es bronzejava. I entre la cara i les dents tan sols hi destacava el carmí intens d'uns llavis mig oberts.

—Ara? —aconseguí de preguntar-li.

—Se t'acut res millor a fer?

—Bé ens hauran de dir què passa amb el vol, no?

—El meu, se'l poden confitar. Que em tornin els diners i ja m'espavilaré. De totes maneres, fins demà segur que no s'hi pot fer res. Tret que vulguis... passar-te la nit conduint un cotxe de lloguer, és clar, cosa que no et recomano.

Una hostessa vestida de blau marí de cap a peus, amb cara de condemnada, va materialitzar-se en aquell precís instant rere el mostrador. Abans que pogués obrir la boca va trobar-se encerclada per una munió de persones, i la seva indignació. Tot fent rodolar els ulls cap amunt com si s'encomanés al cel, va explicar-los, entre queixes dilatades, interrupcions, crits i més d'un insult, que, per causes alienes a la companyia, s'havien vist obligats a anul·lar el vol. Als viatgers que ho desitgessin, se'ls tornarien els diners. La resta podria viatjar a Barcelona en un vol que sortiria del mateix aeroport de Vigo l'endemà a les vuit. Per descomptat, a tots els que ho demanessin se'ls facilitaria, de manera totalment gratuïta, un àpat en qualitat de sopar i un lloc on dormir. Amb el consegüent transport fins a l'hotel, i de nou a l'aeroport.

Per la porta que li quedava just al darrere van aparèixer aleshores tres hostesses més, tot empenyent cadascuna un carro atapeït amb el mateix assortiment de refrigeris i menjars envasats que s'ofereixen a bord. I, al moment, la concentració d'enfurismats va reagrupar-se en quatre fronts diferents.

—Au, ja tens la versió oficial: fins demà, res. —La dona de cabells llargs va reclamar-li de nou l'atenció.— I bé? Què me'n dius?

Doncs que després de tota una setmana contra rellotge tenia unes ganes boges d'arribar a casa, i que... El Joel va mirar uns nens que, beneficiant-se d'un tracte prioritari, havien ocupat els seients més propers al mostrador i es disposaven a engolir els respectius tàpers de macarrons mentre els pares s'afanyaven a demanar els seus. Per si no en tenia prou amb dinar i sopar sempre sol cada cop que sortia per feina, només li faltava ara haver de menjar un plat precuïnat a la sala d'espera d'una terminal desbordada per un percaç d'última

hora. I una altra nit d'hotel... en lloc del seu llit. Suportar el malestar de tota aquella gent a qui, com a ell, havien esstroncat els plans. I patir cues, impaciències i les inevitables empentes per fer-se lloc en un autobús ple de gom a gom amb el qual anar d'aquí cap allà. I procurar-se una habitació a la recepció d'algun hotel improvisat. I...

—Em permets un parell de trucades? —va respondre-li, i s'allunyà del xivarri tot el que la sala li ho va permetre. Més que la canalla, eren els adults qui el provocaven ara.

Va buscar en el mòbil el contacte del seu responsable i, molt per sobre, li resumí com havia anat la darrera reunió amb el client. En acabat va informar-li del contratemps amb la tornada. I, mentre parlava, s'anava mirant la dona de cabells llargs de reüll. Duia un vestit negre de punt fins als genolls, mitges color carn i unes ballarines, negres també. Prou atractiva en conjunt. Trenta i tants, potser quaranta. Apartada de la resta i tan indiferent, que es diria que el vol cancel·lat no anava amb ella, semblava un oasi de calma enmig del caos. Va veure-la remenar una estona dins la seva bossa de mà fins que en tragué un llibre. Una novel·la, feia pinta, que començà a llegir com qui disposa de tot el temps del món.

El Joel ho aprofità per fer la segona trucada. En no obtenir resposta obrí el WhatsApp, va seleccionar-ne el xat de la Sandra i hi enregistrà un missatge de veu:

—Escolta, han suspès el vol i tot just ara ens ho diuen. Tornaré... demà al matí. Directe a la feina. En tot cas, t'ho explico més tard. Apa, un petó... Adeu.

Va repassar la dona un últim cop. De dalt a baix. Girà el cap per contemplar la sala d'embarcament, la gent ara amb les maletes de mà i tot tipus d'embalums espargits entre els seients i la majoria a punt de menjar. I de nou la dona.

—Som-hi —li digué quan va ser-hi al davant—. Per cert, és el primer cop que accepto sopar amb algú sense saber ni com es diu. —I mentre li oferia la mà:— Joel.

En apropar-se-li pogué copsar el títol del llibre que l'altra mantenia obert al seu davant: *Perduda*. Com si necessités esbandir del cap la història que llegia, ella va trigar uns segons a respondre-li:

—Paola.

Després d'indicar al taxista que els deixés a l'encreuament de la Rúa Carral amb Gamboa, la Paola va trucar al restaurant per assegurar-se que estigués obert. La resta del trajecte van fer-lo en silenci. Un quart d'hora més tard s'endinsaven a peu en l'entrellat de carrerons empedrats, fins que l'altra va plantar-se davant d'una porta amb el marc de fusta blanca i vidriera de dalt a baix.

—És aquí. —I hi entrà.

A dins només quedaven els clients més tardaners. Tot i així, si s'havia de jutjar per la barreja d'olors provinent de la cuina, es diria que el restaurant havia estat a rebentar fins feia tan sols alguns minuts. L'escassa mida del local sens dubte contribuïa a concentrar-les i retenir-les. El Joel va adonar-se llavors que no havia menjat res des de primera hora de la tarda; es moria de gana, de fet. Un cambrer uniformat, malgrat que per la cara semblava tenir més ganes de dur el pijama ja posat que de romandre allà amb ells, els rebé a l'entrada. Sense pronunciar paraula va saludar-los amb un assentiment de cap i els assenyala una taula solitària, a recer de la paret del fons.

—Aquest deu estar maleint-nos els ossos —va dir el Joel de seguida que es quedaren sols.

—Tu diràs... Una mica tard sí que és, admetem-ho.

—Ja li deixarem una bona propina per compensar. Hi vens sovint, aquí?

—Primer cop. Me l'havien recomanat... però mai no trobava el moment.

—Doncs *aviam* com anirà.

El cambrer va reaparèixer amb un parell de cartes.

—Les recomiendo os mejillones ao vapor e as zamburiñas: o marisco máis fresco que temos. As ostras tampoco están nada mal...

—El pop l'hem de tastar tant sí com no —digué ella sense ni tan sols fer una ullada a les altres especialitats de la casa—. Tria el que vulguis, de més a més.

El Joel hi va afegir unes racions de musclos i *zamburiñas*, per tenir el màitre content, i una ampolla d'un albariño de criança. Presa la nota, aquest els va servir la beguda abans de desaparèixer, com un fantasma més, entre les fileres de taules buides en direcció a l'extrem oposat de la barra.

—Quina novel·la llegies? —va demanar-li ell al cap d'una estona, a fi de trencar el silenci—. Se't veia ben absorta, abans...

—L'última de Gillian Flynn. Tot un èxit, diuen. Llegeixes novel·la negra, tu?

—Ni negra ni de cap mena. A part dels correus de feina, el Twitter i alguns informatius en el mòbil, i molt en diagonal, no llegeixo res.

—Doncs no saps el que et perds.

—M'ho suposo, però hi ha tantes coses que em perdo per falta de temps... Tot i que sempre he cregut que jo, més que de llegir soc d'escriure. —I mentre s'encongia d'espatlles:— Al final, ja ho veus, ni una cosa ni l'altra. Miro de compensar-ho, no creguis. Amb la gran pantalla: *thrillers* i cinema d'autor, preferiblement.

—Déu-n'hi-do... —I en apartar-se la cabellera enrere amb un gest distret de la mà, al Joel va arribar-li tot d'una l'essència d'algun perfum exòtic.— I què fas perquè et quedi tan poc temps lliure? Tens fills?

—Fills? No, no...

—Tampoc no seria tan estrany, eh! —el tallà la Paola.

—No, i ara. Volia dir que és la feina la que em roba el temps. I tu, en tens?

—De feina, no, ara mateix. Fills, sí, un. —Va passar-li el mòbil. A la pantalla d'inici se la veia abraçada a un nen d'uns sis o set anys amb el mateix to de cabells i els mateixos ulls que ella.— L'Aran, el meu amor.

—Doncs, mira, no ho hagués dit pas, que en tinguessis. —Va ser un comentari més per a ell mateix que amb intenció d'opinar. I s'apressà a preguntar:— I on és? A Barcelona dedueixo que no...

—Vivim a la Corunya, tots dos.

La manera com va pronunciar els dos darrers mots feia pensar que, en algun moment, hi devia haver hagut algú més.

—Tots dos? —hi insistí ell.

—Sí.

I amb aquell monosíl·lab va quedar-li tan clar que donava el tema per tancat que el Joel preferí tirar per una altra banda:

—Hi anaves, doncs, per visitar algun familiar? A Barcelona, vull dir.

Ben pensat, l'accent d'ella no suggeria cap pista dels orígens catalans que podia tenir. Massa temps fora... potser.

—Sí..., no. Tant se val. Vol cancel·lat, problema resolt. Demà torno a la Corunya i com si res no hagués passat.

A aquest pas, aviat enllestirem, va pensar el Joel; se li esgotaven els temes a treure. Ella, però, va evitar-li que hagués d'escarrassar-se massa tot demanant-li:

—De què treballes?

I ell no hauria sabut dir si es tractava d'un intent de desviar la conversa o realment hi estava interessada. Tampoc no tenia ganes d'esplaiar-se.

—Soc tècnic comercial —li respongué.

—Doncs segur que vens a manta, amb aquesta cara de bon jan que fas...

—Bon jan?

—... guapo i vestit tan elegant, que no m'has deixat acabar.

—La vestimenta, exigències de l'ofici. Ara que, si ens posem així, tu podries vendre el que et proposessis. De fet,

ja ho fas: o no em tens aquí, al restaurant que volies en el moment més impensable, a punt de menjar el millor *polbo á feira* de tot Vigo?

—Te'n penedeixes?

—De cap manera. —I mentre aixecava la copa de contingut groc pà·lid cap al centre de la taula:— Per les exquisideses que estem a punt de provar.

—Pel pop a la gallega —va afegir-hi ella, i el seu somriure vermell va expandir-se com una onada entre les galtes.

Al Joel, aquell primer glop va caure-li directe cap a un estómac buit de feia hores, tot deixant-li un rastre d'unes aromes alhora refrescants i embriagadores. Anava a fer-ne un segon quan el mòbil d'ella començà a vibrar sobre la taula. Sense agafar-lo, la Paola dirigí els ulls a la pantalla encesa. Amb la mirada i un arronsament d'espatlles, el Joel va incitar-la a contestar, però ella li feu que no amb el cap.

—Tot el que no tingui a veure amb el nen pot esperar —li assegurà.

Tanmateix, al cap d'uns segons d'haver-se aturat, l'aparell reprengué les sacsejades. Aquest cop ella va rebutjar-ne la trucada i se'l guardà dins la bossa. Aleshores, el mateix cambrer uniformat d'abans, carregat ara amb una safata de mida considerable, va emergir de la penombra i en un instant va emplenar-los la taula de plats. Va assegurar-se que tot estigués en ordre, els va reomplir les copes i tornà a esfumar-se, com qui assaja algun curiós número de màgia.

—Tasta'l i digue'm què et sembla —va incitar-lo la Paola assenyalant-li el pop.

—No, si us plau. Fes tu els honors.

Ella va apropar la forquilla a la fusta i en punxà una rodanxa. Va ficar-se-la a la boca i l'assaborí una estona. En acabar separà els llavis just per dir:

—Deliciós. Se't desfà al paladar.

—Si el gust és tan bo com l'olor... —Ell n'agafà un tros de la seva vora i se l'introduí també a la boca.— Mmm. Tenies raó: el millor que he menjat, amb diferència. —I era cert.

Director de la col·lecció: Sebastià Bennasar

© Maria Hernández Casasús, 2022

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2022

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: gener de 2022

ISBN: 978-84-1303-299-3

DL: L 12-2022

Impress a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

«Impress a **lleida**»

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.